

hen til Toiletbordet og gav sig til at lede i en af Skufferne.

Men da Jakobe forblev tavs, vendte hun sig pludselig om, satte sig paa den halvt udtrukne Skuffe og sagde med indsmigrende fremadstrakt Overkrop og lidt Ængstelse i Stemmen:

»Maa jeg spørge . . . tør man gratulere?«

Der gik en Kuldegysning gennem Jakobe.

»Hvad mener du?«

»Aa, om Forladelse! Det skal maaske endnu være en Hemmelighed. Da vil jeg ellers sige dig, at den er ikke videre godt gemt.«

»Hemmelighed? . . . Hvilket? . . . Jeg forstaar ikke et Muk.«

»Aa, du vil lade uskyldig! Hvad var det da for vigtige Ting, du før forhandlede derude paa Gangen med Hr. Sidenius?«

Lyden af det sidste Ord fremkaldte en Slags Kvalmefornemmelse hos Jakobe. Sidenius! Hvilket Navn! . . . Fru Sidenius!

»Og det Væddeløb — hm!« vedblev Nanny.

»Det var mig straks lidt mistænkeligt.«

Jakobe rettede sig beslutsomt op.

»Nu ja, du kan jo ligesaa godt faa det at vide iaften. Jeg er altsaa forlovet med — den Mand, du der nævner. Det er hele Forklaringen, dersom den virkelig interesserer dig.«

Der blev et Øjeblik Stilhed.